୨୭-୨-୨୧ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସଦ୍‌ଗତି ଦେବା ପାଇଁ, ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି" ।

ପ୍ରଶ୍ନ:-ବାବା ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ?

ଉ□ର:- ହେ ଭାରତବାସୀ ପିଲାମାନେ ! ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲ । ଆଜିଠାରୁ ୫ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ହୀରା-ନୀଳା ଖଚିତ ସୁନାର ମହଲ ଥିଲା । ତୁମେମାନେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ । ପୃଥିବୀ ଆକାଶ ସବୁ କିଛି ତୁମର ଥିଲା । ଭାରତ ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଶିବାଳୟ ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ପବିତ୍ରତା ଥିଲା । ଏବେ ଭାରତ ପୁନର୍ବାର ସେହିଭଳି ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

ଗୀତ:- ନୟନ ହୀନ କୋ ରାହ ଦିଖାଓ ପ୍ରଭୂ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ରୁହାନୀ ପିଲାମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏକଥା କିଏ କହିଲେ ? ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମାତ୍ମା କହିଲେ । ତେବେ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ହେ ବାବା । ତାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ପିତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । କେଉଁ ପିତା ? ପରମପିତା କାରଣ ପିତା ତ ଦୁଇଜଣ ଅଛନ୍ତି - ଜଣେ ଲୌକିକ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପାରଲୌକିକ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ବାବା । ଆଚ୍ଛା ସେହି ବାବାଙ୍କର ନାମ କ'ଣ ? ଶିବ । ସିଏ ତ ନିରାକାର ରୂପରେ ପୂଜା ହେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ସୁପ୍ରିମ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପରମପିତା । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ସୁପ୍ରିମ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ତଥା ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଜୀବାତ୍ମାମାନେ ସେହି ପିତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମର ପିତା କିଏ ? ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ଈଶ୍ୱର ପିତା, ମୁଁ ନୟନହୀନ ମୋତେ ନୟନ ଦିଅ ତେବେ ମୁଁ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆପଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରିବି । ଆମକୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଧକ୍କା ଖାଇବାରୁ ମୁକ୍ତ କର । ସଦ୍‌ଗତି ପାଇବା ପାଇଁ, ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ବାବା ହିଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ, କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ବ□ମାନ ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗ । ବେହଦର ବାବା ଆସି ଯେଉଁମାନେ ପତିତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷୋ□ମ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପୁରୁଷୋ□ମ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଭାରତରେ ହିଁ ଥିଲେ । ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜବଂଶର ରାଜୁତି ଥିଲା । ଆଜିଠାରୁ ୫ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏକଥା ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭାରତବାସୀମାନେ ଆଜିଠାରୁ ୫ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲ । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ହୀରା-ସୁନାର ମହଲ ଥିଲା, ଭାରତର ବହୁତ ମହିମା ଥିଲା । ଏବେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ସେସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମନଥିଲା । କେବଳ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନେ ହିଁ ଥିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ମଧ୍ୟ ପରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ ପରିବାରର ଥିଲ । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ସେହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ କେବେ ଥିଲା, ସେମାନେ କିପରି ରାଜ୍ୟ ପାଇଥିଲେ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ଏହାକୁ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । ଶିବଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ଭାରତବାସୀ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି - ଆମେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟୁ । ତେଣୁ ହେ ପତିତ-ପାବନ ବାବା, ଆମକୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସ । ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଦୁଃଖରୁ ଏବଂ ଏହି ରାବଣର ରାଜ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ କର । ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ

ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ବାପୁଜୀ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର, ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ଯାହାକି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ତେବେ ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ, ତାହା ତ ତୁମେ ଦେଖୁଛ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ନର୍କ, ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ଏହି ଭାରତ ଦିନେ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ବାବା ଏବେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ, ନୁହେଁ କି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟ । ଏଠାକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ କରିସାରିଛ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ପଡିବ ନା । ତେବେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ୮୪ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ଏବେ ବେହଦର ବର୍ଷା ଦେବାପାଇଁ ବେହଦର ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବା□ା କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗମାନଙ୍କରେ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ସେତେବେଳେ କେହି ଜଣେ ବି ପତିତ ନଥିଲେ । ବ□ମାନ ତ କେହି ଜଣେ ବି ପବିତ୍ର ନୁହଁନ୍ତି । ଏହା ତ ପତିତ ଦୁନିଆ । ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନଉବାଚ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ତ ଗୀତା ଶୁଣାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତବାସୀ ନିଜର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁ କୌଣସି ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ଧର୍ମ ତ ମୁଖ୍ୟତଃ ଚାରୋଟି । ପ୍ରଥମେ ହେଲା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଉଭୟଙ୍କୁ ମିଶାଇ କୁହାଯାଉଛି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ବା ଡିଟିଜିମ୍ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ୨୧ ଜନ୍ମ ତୁମେମାନେ ସୁଖଧାମରେ ଥିଲ ତାପରେ ରାବଣରାଜ୍ୟ, ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହିଁ ହେଉଛି ତଳକୁ ଖସିବାର ମାର୍ଗ । ଭକ୍ତିକୁ ରାତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ଦିନ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ହେଉଛି ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ଏବଂ ଶିବରାତ୍ରୀ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ କୁହାଯାଏ । ଶିବବାବା କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି ? ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟିରେ ରାତ୍ରି ହୋଇଯାଏ, ଭାରତବାସୀ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରକୁ ଆସି ଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସନ୍ତି । ଏବେ ତ କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା କରିଚାଲିଛନ୍ତି, କେହି ଜଣଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ତିଆରି ହେବ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ରକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ଭକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତିର ଫିଲୋସଫୀ । ତାହା କୌଣସି ସଦଗତି ମାର୍ଗ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ସୁଖଧାମ, ଶାନ୍ତିଧାମର ରାସ୍ତା ଦେଖାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସୁଖଧାମ ଥିଲା ଯେଉଁଠି ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ । ସେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ କୁଳର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଧାମରେ ୯ ଲକ୍ଷ ପ୍ରଜାଙ୍କର ଗାୟନ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ବହୁତ ସାହୁକାର କରିଯାଇଥିଲି । ଏତେ ଧନ ଦେଇଥିଲି, ତୁମେମାନେ ସେସବୁକୁ କେଉଁଠି ହରାଇଲ ? ତୁମେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲ । ଭାରତ ଭଳି ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭାରତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଭୂଖଣ୍ଡ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କର ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ଅଟେ, କାହିଁକି ନା ଏହା ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ । ଏଠାରେ ଯେତେ ବି ଧର୍ମବଲମ୍ବୀ ଅଛନ୍ତି, ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ରାବଣର ରାଜ୍ୟ କେବଳ ଲଙ୍କାରେ ନୁହେଁ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଏହି ବିକାର ନଥିଲା । ଭାରତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା । ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଥିଲା । ସେହିମାନେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି ବ□ମାନ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ସେହି ଦୈବୀସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଭାରତ ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲା । ଏବେ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଭିକ ମାଗୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ସହଯୋଗ ନେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ସୁଖ ମିଳୁଛି ତାହା କାହାକୁ ବି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ, ପୃଥିବୀ ଆକାଶ ସବୁ କିଛି ତୁମର ଥିଲା । ବାବା ଏବେ ସେସବୁ କଥାର ସ୍ମରଣ

କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ଭାରତ ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିବା ଶିବାଳୟ ଥିଲା । ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା ଥିଲା, ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଭାରତବାସୀ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭିତରେ କ'ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିଲା । ଦୁଇଜଣ ଅଲଗା ଅଲଗା ରାଜଧାନୀର ଥିଲେ ପୁଣି ସ୍ୱୟଂବର ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଲେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନାହିଁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତୁମକୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଇପାରିବେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ମୁଁ ତୁମର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ବା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛ । ବ□ମାନ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ହିଁ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ରାବଣ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ସୀତାକୁ ଚୋରି କରିନଥିଲା । ତୁମେ ସବୁ ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ଭକ୍ତ ଯିଏକି ରାବଣର ପଞ୍ଜା ଭିତରେ ଅଛ । ବ□ମାନ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣର କାରାଗାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛି । ସମସ୍ତେ ଏହି ଶୋକବାଟିକା ଭିତରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସେଥିରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପୁନର୍ବାର ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ବ□ମାନ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ବହୁତ ଅଛି ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି । ନା । ବ□ମାନ ଦୁନିଆ ହିଁ ନର୍କ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ସେଥିପାଇଁ ଗଙ୍ଗାରେ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗା ପତିତପାବନୀ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ପାବନ ତ କେହି ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ପତିତ ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି, ନୁହେଁ କି ନଦୀମାନଙ୍କୁ । ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ବ□ମାନ ହିଁ ବାବା ଆସି ଏହିସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଏକଥା ତ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଜଣେ ହେଲେ ଲୌକିକ ପିତା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ହେଲେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ଅଲୌକିକ ପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତା ଶିବ । ତେବେ ତିନି ଜଣ ପିତା ହେଲେ ନା । ଶିବବାବା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତିକଳ୍ପରେ ଥରେ ଆସି ବାବା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମା ହିଁ କହିଥାଏ - ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଉଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ଶେଷ ସମୟ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଅମରଲୋକର ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ବାକି ଅନେକ ଧର୍ମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ପୁଣି ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାରା ଚକ୍ରର ଇତିହାସ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନା ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କେବେ ବି ସଦ୍‌ଗତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ମୂ□ି ତିଆରି କରି ତାଙ୍କୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ପୁଣି କହନ୍ତି ବୁଡିଯା ବୁଡିଯା । ବହୁତ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ଖୁଆନ୍ତି-ପିଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଖାଇଥା'ନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ (ପୂଜକ) ମାନେ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ କଣ୍ଢେଇ ପୂଜା । ଦୁନିଆରେ କେତେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ତେବେ ଏମାନଙ୍କୁ କିଏ ବୁଝାଇବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ହେଲ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରୁଛ । ଏବେ ତ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ତେଣୁ ପ୍ରଜା ତ ବହୁତ ହେବେ । କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ରାଜା ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଏ ଫୁଲର ବଗିଚା । କଳିଯୁଗକୁ କୁହାଯାଉଛି କ□ାର ଜଙ୍ଗଲ । ଏବେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ବଦଳିବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବ□ମାନ କେବଳ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ, କାରଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେହି ବି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରଚନା ଅଟନ୍ତି । ଯଦି

ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କୁହାଯିବ ତେବେ ତ ସମସ୍ତେ ପିତା ହୋଇଗଲେ ତେବେ ସମ୍ପ□ ପାଇବାର ଅଧିକାର ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ଆସି ସବୁ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ୮୪ ଜନ୍ମ ସେହିମାନେ ନେଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ କେତେ ହୋଇଥିବ । ଅତି ବେଶୀରେ ୪୦ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବ । ଏହିଭଳି ହିସାବ କରାଯାଉଛି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି ଏଣେ-ତେଣେ ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଆଉ ଧକ୍କା ଖାଇବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ କେବଳ ଜଣେ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛି । ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ । ଆରେ ଆତ୍ମାକୁ ତ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ପରବ□ୀ ଜନ୍ମ ନେବା ପାଇଁ ପଡିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭଲ ବା ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାଏ । ଏବେ ତୁମର କର୍ମ ବିକର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କର୍ମ ଅକର୍ମ ହୋଇଯାଏ । ସେଠାରେ ବିକର୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ କାରଣ ତାହା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏସବୁ ବୁଝିବା ଏବଂ ବୁଝାଇବାର କଥା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) କ□ାରୁ ଫୁଲ ହୋଇ ଫୁଲର ବଗିଚା ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ଥାପନା କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଖରାପ କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଯେଉଁ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଛ ତାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, କୌଣସି ଦେହଧାରୀକୁ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ରାଜକୀୟ କୁଳର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଗୁଣମୂରତ ହୁଅ ।

ଯେଉଁମାନେ ରାଜକୀୟ କୁଳର ଆତ୍ମା ସେମାନେ କେବେ ବି ମାଟି ଉପରେ ପାଦ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ମାଟି ସଦୃଶ ଅଟେ ତେଣୁ ଏଥିରେ ତଳକୁ ଆସ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ମାଟିଠାରୁ ଦୂରେଇ ରୁହ । ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ମୁଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ରାଜକୀୟ ପରିବାରର ତଥା ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତି ସମ୍ପନ୍ନ ସନ୍ତାନ ତେବେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ତଳକୁ ଯିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଦିବ୍ୟ ଗୁଣର ମୂ□ ରୂପରେ ଦେଖିବା ସହିତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ । ନିଜର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକୁ ଦେଖିବା ସହିତ ସେଗୁଡିକୁ ସମାପ୍ତ କରିଚାଲ, କିନ୍ତୁ ବାରମ୍ବାର ତା'ର ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ ନଚେତ୍ ତାହା ପରିବ□ନ ହେବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ରାଜକୀୟ ସଂସ୍କାରଯୁକ୍ତ ସେହିମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ହର୍ଷିତମୁଖ ଚେହେରା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ରାଜକୀୟତାର ଅନୁଭବ କରାଇଥା'ନ୍ତି ।